

Mednyánszky László: Moosaras táj
(1880 – olaj, vászon)

Amíg ember van a tájban, az ember mozdul, és vándorrá válik. Vándorol jó legelőt keresve a pásztor, szent helyeket keres fel a zarándok, új világok felé hajózik a felfedező. Amíg a vándor ritmusa egybeesik a vele haladó idővel, amíg érzékeli a tájat, a fák növést, az emberek gesztusait, a meleget, a hideget, addig a vándorlás megélhető dolog: belső tájunkat formálja. De vándorlásnak nevezhető-e még, ha már nem érzékelhető az Út a talpunk alatt?

Vándorlunk, abogy vándorolnak a madarak, a lazacok és a rénszarvasok, de jó visszatérni. A fa gyökerei is attól vastagodnak, hogy talaj veszi körül, koronája attól hízik az ég felé. Ha kivesszük bölcsőjéből, nebezen tapad meg egy új világban. Magával viszi földlabdáját, amely táplálékot ad neki. Azt, amit megszokott. Akkor viszont nem jobb, ha a helyén marad?

M. Zs.